

Sygn. akt VIII C 757/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 2 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Paulina Okrutnik

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: F. K. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej F. K. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 1.659 zł (tysiąc sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 4 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 700 zł tytułem kosztów zwrotu procesu, w tym 600 zł kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa F. K. (1) (...) Spółka Akcyjna w organizacji z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.659 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. dnia 4 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie, strona powodowa podała, że strona pozwana była zobowiązana do zapłaty odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowanego M. R., do którego doszło w wyniku zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierowcę ubezpieczonego u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Dochodzona pozwem suma stanowi zaś dalsze odszkodowanie obejmujące koszty wynajmu pojazdu zastępczego na czas konieczny i niezbędny do przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, albowiem strona pozwana wypłaciła dotychczas jedynie kwotę 2.583 zł. Strona powodowa wyjaśniła, że jej legitymacji czynna w procesie wynika z faktu, że poszkodowany przelał przysługującą mu wierzytelność na rzecz wynajmującego pojazd, który następnie dokonał cesji na rzecz strony powodowej.

Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1.353 zł wynikające z faktury VAT (...) oraz skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od tej kwoty od dnia 9 maja 2012 r. do dnia 3 lutego 2014 r. w wysokości 306 zł.

W dniu 6 lutego 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości (k.39).

Strona pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

Zarzuciła, że wypłaciła już należne odszkodowanie, ustalając jego wysokość według średniej stawki wynajmu pojazdu w kwocie 129,50 zł brutto za dobę, gdyż działające na rynku firmy wypożyczające samochody dawały możliwość wynajęcia za taką stawkę pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego.

W piśmie z dnia 15 września 2014 r. strona powodowa podała, że pod numerem (...)w dniu 6 lutego 2014 r. został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego F. K. (1) (...) Spółka Akcyjna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2012 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki A. (...) (nr rej. (...)), należący do M. R.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) S.A. w W..

Bezsporne.

Poszkodowany M. R. zawarł z L. K. umowę najmu samochodu zastępczego marki F. (...), na podstawie której był zobowiązany do zapłaty czynszu w wysokości 160 zł netto za dobę, tj. łącznej kwoty 3.200 zł netto za 20 dni wynajmu. Po zgłoszeniu szkody, decyzją z dnia 13 marca 2012 r., strona pozwana wypłaciła kwotę 1.758,90 zł tytułem zwrotu wydatków za najem pojazdu zastępczego, kwestionując wysokość dobowej stawki czynszu, a także okres wynajmu pojazdu zastępczego. Następnie na mocy decyzji z dnia 9 maja 2012 r. strona pozwana przyznała dopłatę w kwocie 430,50 zł. Strona pozwana przyjęła stawkę dzienną najmu pojazdu w kwocie 150 zł netto, za okres 14 dni.

Poszkodowany M. R. zawarł z L. K. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem strony pozwanej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, a następnie L. K. dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz strony powodowej.

Dowód:- faktura VAT (...) z 5.03.2012 r., k. 22,

- pismo strony pozwanej z dnia 26.04.2012 r., akta szkody w załączeniu, - umowa z 6.01.2014 r. oraz z 24.01.2014 r. wraz z załącznikiem nr 1, k. 30-34.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Nie budzi wątpliwości, że sprawca wypadku polegającego na zderzeniu się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną poszkodowanemu szkodę (art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c.).

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji drogowej wynikała zaś z art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 i 9a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013, poz. 392 z późn. zm.), albowiem - jako ubezpieczyciel - zobowiązana jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi sprawca wypadku. Strona powodowa - jako osoba uprawniona do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej - mogła zatem dochodzić roszczenia bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń (art. 822 § 4 k.c.). Bezsporne było bowiem, że wierzytelność dochodzona wytoczonym powództwem została przeniesienia na jej rzecz w drodze przelewu (art. 509 § 1 i 2 k.c.).

Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.) i powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się przy tym do zapłaty odszkodowania (art. 822 § 1 k.c.).

W orzecznictwie zostało wyjaśnione, że odpowiedzialność odszkodowawcza za skutki uszkodzenia pojazdu mechanicznego obejmować może także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej (zob. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Istotne jest przy tym, że w omawianej sytuacji – inaczej niż w wypadku szkody polegającej na uszkodzeniu samochodu - strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, a nie już w momencie wypadku komunikacyjnego, a zatem zwrotowi powinny podlegać wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały z dnia 17 listopada 2011 r.). W konsekwencji odpowiedzialność sprawcy wypadku drogowego, bądź jego ubezpieczyciela, nie jest ograniczona wartością średniej stawki najmu pojazdu zastępczego. Nie oznacza to oczywiście, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wszystkich wydatków, które pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem. Wierzyciel ma bowiem obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 i art. 362 k.c.). Zwrotowi podlegać powinno zatem tylko wydatki poniesione z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (tak Sąd Najwyższy również w uzasadnieniu powołanej uchwały z dnia 17 listopada 2011 r.).

Zgodnie z art. 362 k.c., fakt, że wierzyciel (poszkodowany) przyczynił się do zwiększenia szkody może wywoływać korzystne skutki prawne dla dłużnika (odpowiednie zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody), a zatem to na nim - a nie na wierzycielu (poszkodowanym) - spoczywa procesowy ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). W wypadku szkody obejmującej koszty wynajmu pojazdu zastępczego przyczynienie się wierzyciela (poszkodowanego) do zwiększenia szkody polegać może przykładowo na: wynajęciu pojazdu o wyraźnie lepszym standardzie niż pojazd uszkodzony, wynajmowaniu pojazdu przez okres dłuższy niż uzasadniony realną potrzebą, lub wynajęciu pojazdu za stawkę czynszu o rażąco wysokiej wartości.

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, że podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty dotyczący zawyżonej stawki czynszu najmu oraz zbyt długiego okresu wynajmu pojazdu są oczywiście chybione. Same twierdzenia strony pozwanej nie pozwalają bowiem na przyjęcie, że swoim zachowaniem poszkodowany przyczynił się do zwiększenia szkody. Różnica między rzeczywiście obciążającą poszkodowanego stawką czynszu najmu (160 zł netto za dobę), a przyznaną przez stronę pozwaną w trakcie postępowania likwidacyjnego średnią wartością stawek czynszu najmu (150 zł netto za dobę) jest bowiem na tyle niewielka (obciążająca poszkodowanego stawka czynszu jest o około 6 % wyższa niż stawka czynszu wskazywana przez stronę pozwaną), że zarzut powiększenia szkody przez powoda nie zasługiwał na uwzględnienie. Od poszkodowanego należy bowiem wymagać jedynie, aby przy wyborze oferty najmu pojazdu zastępczego kierował się rozsądkiem i wybrał ofertę, która nie jest drastycznie wygórowana. Zgodnie z ustawowym prawem wyboru sposobu likwidacji szkody, powód miał prawo wyboru kontrahenta przy zawieraniu umowy najmu pojazdu zastępczego. Powszechnie wiadomo, że w warunkach gospodarki rynkowej czynsz najmu pojazdu zbliżonej klasy może ulegać wahaniom, przy czym kalkulacja stawek czynszowych wynika nie tylko z różnych marż stosowanych przez wynajmujących ale i z różnic w treści stosunków zobowiązaniowych w poszczególnych umowach, jak choćby co do zakresu ochrony ubezpieczeniowej, ograniczeń w korzystaniu z pojazdu wynajmowanego etc. Samo tylko porównanie cen przy zastosowaniu wydruków internetowych nie może być zatem przydatne dla oceny, czy pozwany nie nadpłacił, regulując należności z faktury za najem. W ocenie Sądu zaferowane przez stronę pozwaną dowody nie pozwalały również na określenie czasu koniecznego do naprawy uszkodzeń pojazdu. Podkreślić przy tym wypada, że w ocenie Sądu nawet stwierdzenie, że czas trwania wynajmu pojazdu zastępczego przekraczał okres 14 dni, liczonych przez stronę pozwaną od dnia powstania szkody, do dnia wysłania informacji o szkodzie całkowitej w dniu 15 lutego 2012 r. oraz za następujące po tej dacie 7 dni przysługujących na zagospodarowanie pojazdu, potrzebny zwykle do uporządkowania spraw po stwierdzeniu szkody całkowitej w pojeździe, nie pozwoliłoby jeszcze postawić poszkodowanemu zarzutu, iż działając niedbale spowodował zwiększenie szkody. Wynika to z faktu, że poszkodowany, który w sposób nagły został

pozbawiony środka transportu, zazwyczaj potrzebuje kilkunastu dni na zorganizowanie nowego samochodu. Okres ten jest przy tym niemierzalny i zależny każdorazowo od indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Konieczne jest więc wykazanie, że poszkodowany dopuścił się niedbalstwa, bądź z innych zawinionych przez niego przyczyn czas trwania najmu pojazdu wydłużył się ponad przeciętną miarę. W ocenie Sądu, najmem pojazdu na kolejne 14 dni od dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie całkowitej, można uznać za uzasadniony jego realną potrzebą.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty wynika z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd uwzględnił żądanie strony powodowej w tym zakresie i zasądził odsetki ustawowe od dnia 4 lutego 2014 r.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uznając, że strona pozwana, która przegrała w całości powinna zwrócić stronie przeciwnej wszystkie poniesione koszty niezbędne do celowej obrony (koszty procesu). Poniesione przez stronę powodową koszty procesu obejmowały opłatę od pozwu w kwocie 83 zł, kwotę 600 zł wynagrodzenia radcy prawnego (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) oraz kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.